

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8116/2021
19.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Станисављевић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, коју заступа Више јавно тужилаштво у Београду, ради рехабилитације, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 40/21 од 07.09.2021. године, у седници одржаној 19.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 40/21 од 07.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија предлагача изјављена против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 40/21 од 07.09.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Рех 59/2019 од 14.07.2020. године, ставом првим изреке одбијен је захтев за рехабилитацију предлагача, којим је тражио да се утврди да је ништава пресуда Војног суда у Нишу ИК 84/94 од 04.02.1994. године од дана њеног доношења и да су ништаве све њене правне последице, као и да се предлагач сматра неосуђиваним лицем, а време издржавања казне затвора да се сматра неоправданим лишењем слободе.

Решењем Апелационог суда у Београду Рех ж 40/21 од 07.09.2021. године, ставом првим изреке одбијена је жалба предлагача и потврђено је првостепено решење. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, предлагач је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП, у вези члана 30. став 2.

Закон о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82, 48/88, „Службени гласник РС“, бр. 46/95...106/15).

Правноснажним решењем, одбијен је захтев предлагача за рехабилитацију којим је тражио да се утврди да је ништава пресуда Војног суда у Нишу ИК 84/94 од 04.02.1994. године, у смислу члана 137. Устава Савезне републике Југославије („Службени лист СРЈ“, бр. 1/92), уз закључак првостепеног суда да наведена пресуда на коју предлагач није изјавио жалбу, није противправна, будући да је донета у складу са тада важећим принудно-правним прописима и међународним конвенцијама. Предлагач је осуђен за кривично дело због неизвршења наређења да прими и обуче војничку униформу из члана 201. став 1. КЗ СРЈ, будући да се одазвао на одслужење војног рока, да је био стационаран у оквиру касарне, а да му није наређено да преузме оружје и учествује у војним активностима, те да се наређење претпостављеног није односило на радни задатак везан за употребу оружја. Додатни аргумент је и чињеница да предлагач својевремено није изјавио жалбу на наведену пресуду Војног суда у Нишу ИК 84/94 од 04.02.1994. године, јер је већ маја исте године ступио на снагу Закон о Војсци Југославије који је увео приговор савести као правну категорију, омогућавајући да се војна обавеза испуни у цивилној служби или без оружја. Имајући у виду да припадност предлагача верској заједници „јеховини сведоци“ не оправдава одбијање служења војног рока, те чињеницу да приликом позива за регрутацију предлагач није поднео писмени захтев надлежном војом територијалном органу у коме би навео разлоге због којих не жели да служи војни рок – „приговор савести“, који је могао да изјави на основу члана 137 Устава СРЈ, што је предлагачу као активном припаднику верске заједнице било познато приликом пријема позива за регрутацију, другостепени суд је закључио да се не може се сматрати да је предлагач осуђен противно начелима правне државе и општеприхваћеним стандардима људских права и слобода, због чега је његов захтев одбијен у смислу члана 1. Закона о рехабилитацији.

Тужилац у ревизији указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, у циљу разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 420. Закона о парничном поступку, на чију примену упућује члан 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Закон о рехабилитацији („Службени гласник РС“, бр. 92/2011) у члану 18. став 3. прописује да против правноснажног решења у поступку рехабилитације није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку рехабилитације, у коме ревизија није дозвољена у смислу цитиране одредбе члана 18. став 3. Закона о рехабилитацији, то ни ревизија предлагача није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**